

Johan Ludvig Heiberg

V a l d e m a r s T a a r n .

Paa Himlen et Uvejr truer,
Solen synker i Vest
Og kaster de sidste Luer
Paa Borgens den sidste Rest.

Den hilser Kongeborgen,
Den farver Taarnets Tag,
Den siger: "God Nat! Imorgen
Vorder det Atterdag".

Paa Taget Duerne kurre,
Snart jager Høgen dem bort,
Da rider fra G u r r e t i l V o r r e
Konning Volmer i Natten sort.

Foan ham Uglerne drage
Med selsomt varslende Sang,
Om Spiret Sæde de tage,
Hvor før Guldgaasen hang.

Da hører man Pidskeknalden
Og vrinsken og Hundeglam;
Paa den sorteste Hest fra Stalden
Rider den Herre gram.

Og hundrede Svende følge,
Enhver paa hurtig Hest,
De fare som brusende Bølge,
Som Nattens vildene Blæst.

Paa Hestene Manken lyser,
Og det lyser af Næsebor,
Bonden af Rædsel gyser,
Og i Sengen sig sikker troer.

Men Skjalden og Den, hvis Øie
Staaer aabent i drømmende Blund,
Vil ikke tilsengs forføie
Sig i Synernes bedste Stund.

Han gaaer til Borgens Ruiner,
Og seer med studsende Sind,
At Kongen med Følget triner
I den inderste Borggaard ind.

Af Grunden Borgen sig hæver,
Den staaer som i fordums Tid,
Maanen over den svæver
Ligesaa Sølvhvid.

Guldgaasen Spiret krandses,
Konning Volmer skuer den kjæk,
og tænker på alle de H a n s e r,
Som Gaasen voldede Skræk.

Ret som ved de gamle Fester
Det mylrer paa hvert et Sted,
Kjøkken- og Kjeldermester
Have saa travlt derved.

Til Randen fyldt et Bæger
Bringer en Mø saa fiin,
Og den døde Konge sig qvæger
Ved Livets kraftige Viin.

"Mit Danmark!" saadan han taler:
"Jeg elskede dig forvist.
Og endnu til Gud dig befaler
mod Slaver og Venders List".

"Og vorder det Nat, oprunden
Da vorde dig Atterdag!"
Så sætter han Bægret for Munden,
Tømmer det til sidste Drag.

Da klinge som i gamle Tider,
Hundrede Slag paa Skjold.
Og fra Vorre til Gurre rider
Igjen den Herre bold.

Nu synker i Grunden saa sage
Borgen til det sidste Spor,
Kun Taarnet bliver tilbage,
Som Pant paa Kong Volmers Ord.

Fra J. L. Heibergs "Danske Lokalteter", hvor "Valdemars Taarn" er digt nummer 20. (Oprindeligt udgivet i 1849.)

Her er det fra Johan Ludvig Heibergs "Poetiske Skrifter" bind 7, side 257. Udgivet af Reitzels Forlag i 1862.